

нещастие, защото накаралъ хората си да отсѣкатъ и довлѣкатъ това стѣбло, отъ което искалъ да направи лодка — подарѣкъ на жена си.

Началникътъ се замислилъ, какво да направи, за да зарадва детето и родителитъ му. Жена му се обърнала къмъ него и казала: „Знаешъ ли какво? Да направимъ на малкото момче една особено хубава лодка, съ която то ще може цѣлъ день да плава по водата“.

Лицето на началника просияло, и той заповѣдалъ да направятъ такава лодка, като ѝ поставятъ и гребла.

Ала на момчето било твърде утекчително цѣлъ день да пѣтува по водата. Още повече не му се харесвало това, защото нѣмало другарчета.

Началникътъ забележилъ това. И си помислилъ:

„Да може лодката да пѣтува по земята, както и по водата!“

Той пожелалъ да опита, дали не може това да стане. И заповѣдалъ да дойдатъ голѣми момчета, да взематъ вжжета, да вържатъ лодката и да я влачатъ.

Тѣ повлѣкли лодката насамъ-нататѣкъ по земята, ала това било трудно и неприятно.

Наскоро на момчетата омръзнало да вършатъ това, оставили лодката съ момчето и се насѣбрали около една купчина обли колове, които били приготвени за постройка на нова колиба. Тѣ се катерили по купчината, после турили отгоре една дѣска и почнали да се люшкатъ.

Изведнажъ купчината се сгромолясала, коловетѣ се търколили и децата тупнали на земята. Два кола се търколили далече, чакъ до лодката, въ която стояло сакатото момче и гледало играта на децата. За да си направятъ смѣхъ, две момчета дигнали лодката и я поставили върху тези два кола и я затъркаляли насамъ-нататѣкъ.

Това било много по-леко, отколкото да влачатъ лодката по земята.

Началникътъ Водна Стрела стоялъ предъ своята колиба (по онова време и началниците живѣели въ прости колиби). Той наблюдавалъ играта на момчетата и се радвалъ. Следъ това той казалъ да поставятъ напрѣки на земята и наблизу единъ до другъ десетъ кола и да търкалятъ лодката по тѣхъ. Така лодката била търкаляна на доста дълъжко разстояние напредъ и назадъ.